

Jak jsme jeli pro Ámose

Trojnásobný Zlatý Amos učí v naší škole! Že paní učitelka **Růžena Hlušková** získala v pátek 22. 3. 2013 kromě hlavní ceny, titulu **nejoblíbenějšího učitele České republiky**, ještě titul **Dětský Amos** od dětské poroty a zvítězila také v hlasování o **Amose sympat'áka**, už v tuto chvíli vědí snad úplně všichni. O akci referovaly desítky médií, přenos živě vysílal Český rozhlas. Nikdo ale nemohl přinést podrobné zpravodajství o tom, jak soutěž prožívali všichni, kteří vyrazili paní učitelku podpořit přímo do Prahy, i ti, kteří zůstali ve škole. Přijměte, prosím, následující řádky jako pokus o reportáž, byť možná trochu osobní. Bude totiž psána z pohledu ředitele školy a dvou kolegyň, které měly to štěstí, že byly finálovému klání přímo přítomny. Omluvte proto možná trochu osobnější tón, než bývá jindy zvykem.

„Bláznivý týden!“ říkám si v duchu už asi padesáté, když se ve čtvrtek těsně před půlnocí loučíme s pedagogy z pěti koutů Evropy a zdárně tím končíme naši hostitelskou roli v mezinárodním projektu Comenius. Zahraniční návštěvy odlétají druhý den až před polednem, my ale do Prahy odjíždíme už v šest ráno. Příjezd ke škole je divoký. Kluci zkoušejí hlasivky a trénují rytmus bubnování. Vzhledem k okolní zástavbě to není nejlepší nápad. Kantorská povinnost velí zasáhnout, ale pochopení pro ně mám. Samotná cesta plyne rychle, před desátou zastavujeme u hotelu Olšanka v Praze. Z „VIP káry“ zrovna před hotelem vystupuje šestice finalistů. Když nás Růženka Hlušková zahlédne, může se umávat. Je první, kdo tu má své fanoušky. Devítičlenný podpůrný tým míří za naší kolegyní do hotelu nacvičovat, ostatní vyrážejí na nákupy (návrh na Václavák neprošel, obchodní centrum Flóra lépe plní představy našich žáků o třech dobře strávených volných hodinách).

Finále startuje ve dvě odpoledne. O hodinu dříve vcházím do sálu a zkoprním. Nevěřili jsme, že někdo může do Prahy poslat víc fandících žáků než my. Padesátka našich žáků je ale jako nic proti snad čtyřem či pěti autobusům z Berouna, žlutá berounská trička jsou snad všude. Srážím se s Růženkou. Je bledá. Hodně bledá, takovou ji neznám. „Jsem nervózní,“ přiznává. Nedivím se, sám rozesílám SMS zprávy, že je to horší než při derby Sparta – Slavia, a to vím, že na rozdíl od kolegyně nebudu muset před ten dav na pódium. Půl druhé. Jsme všichni a obsazujeme strategická místa v řadách hned za porotou. Snažíme se překřičet jiné školy. Jakub Fojta zběsile mlátí do bubnu, ostatní rozkmitali „velikonoční řehtačky“. Marně, jako by se nic nestalo. „Musíme na to jinak,“ křičím. Ve vteřině ticha bere Radek Blahuš housle a spouštíme. „U Hradišť'a na trávníčku!“ Překvapení pro ostatní je to veliké. Ale trvá jim pouhé tři vteřiny, než se vzpamatují a znovu nás překřičí. Ach, ten Beroun. Je v nás malá dušička. Ještě zkouška pro Český rozhlas, moderátor Tomáš Černý to nemá vůbec lehké, a jede se naostro.

Finalisté vchází na pódium a my zase cítíme jistou půdu pod nohama. Růžence se vrátila barva do tváří a od začátku předvádí svoji největší sílu, přirozené chování. První úkol. Představte během minuty svoji školu a sebe. Nacvičené představení s písmeny začínajícími na „P“ a zakomponovaná „ozvěna“ v podobě odpovědí našich žáků z hlediště zabírají. Byli jsme jiní než ostatní, a navíc jsme předvedli součinnost mezi vyučující a podporovateli, to zabírá. „Už bych to skončil, po prvním kole určitě vedeme,“ říkám nervózně vedle sedící kolegyně Veronice Procházkové. Druhé kolo to úplně nepotvrdí. Hlášení školního rozhlasu, které má donutit žáky půjčovat si ve školní knihovně díla Komenského, to nebylo z našeho pohledu to pravé ořechové. „Ale Růženka určitě zůstává mezi třemi hlavními kandidáty,“ ujišťujeme se. Nutno podotknout, že fandíme sportovně. Tleskáme všem ostatním soutěžícím, i oni mají náš obdiv.

Fandí se také ve škole, v kabinetech sledují internetový přenos. „Vidíme vás, vidíme vás. Zamávejte,“ čteme SMS, kterou posílá kolegyně Andrea Olbertová. No my rádi zamáváme, ale vědět, kam máme mávat... Zkoušíme to někam do prázdna. „Jste skvělí, díky,“ přichází vzápětí další SMS.

Třetí disciplína je jediná, jejíž zadání finalisté neznali. Musí během minuty rozhlasovou reportáží popsat posluchačům, co se děje v sále. Jejich žáci jim v tom mohou v zásadě jakkoliv pomoci. Přiznejme si to. Využíváme fakt, že Růženka je až třetí v pořadí a my tak máme skvělé dvě minuty, abychom něco vymysleli. Sledujeme první vystoupení, žáci své učitelce moc nepomohli. Pouze vstávají a sedají, no dělejte s tím něco... „Mašinku, uděláme mašinku,“ křičí kolegyně Martina Viceníková. „Co? Cože?“ ptají se nechápavě děcka. „Seběhnete rychle do naší řady, někdo se mě chytne v pase, ostatní se seřadí a jedeme,“ velím ve spěchu. Čas už nemáme, naštěstí cítím ruce v pase a vyřáším jako lokomotiva. Naše mašinka projíždí sálem, zastaví se u poroty a jede dál. „To je ono, ti jediní pochopili, že tady jde o spolupráci,“ ozývá se z řad porotců a později také od moderátora z pódia. A Růženka naši nahrávku přijímá. Komentuje dění v sále a boduje, když pochválí také týmy dalších finalistů. „Jste blízko, blizoučko“ špitáme si v hledišti před posledním vystoupením. Jen ho nepokazit. Zbytečné obavy, Růženka s celým týmem přímo na pódiu zahrála úžasně nacvičenou pětiminutovou scénku, nepřekročili určený limit a sklízejí ovace. Teď už budeme jenom čekat. Bez ohledu na výsledek, už teď se cítíme skvěle, Růženka i všichni naši žáci byli naprosto úžasní.

První cena. Amos sympat'ák za hlasování pomocí SMS. Celý týden Růženka výrazně vedla, až v pátek dopoledne ji předskočila kolegyně z Berouna. Zjistíme to hned po příjezdu a rozjíždíme poslední velkou akci na Růženčinu podporu. Bude to stačit? „Titul Amose sympat'áka získala Růžena Hlušková,“ slyšíme z pódia a zažíváme první páteční euforii. Je to doma, s prázdnou už neodjedeme. Myslím na rodiče našich žáků, kteří nám do školy psali, jak paní učitelku podpoří. Myslím na pedagogické sbory z celého Zlínského kraje, které dělaly totéž, a na stovky známých i neznámých. Moc všem děkujeme.

V pauze před vyhlášením dalších výsledků za námi přichází Růženka. Korunu pro sympat'áka má na hlavě a chce nám ji nechat na hlídání. „Nech si ji, z pověřivosti. Třeba ještě přineseš další dvě,“ odpovídám odvážně. Část té předpovědi se vyplní vzápětí. Když Růženka získává, a to o jediný hlas, i cenu dětské poroty, jsme už nadšením bez sebe. Dvě ceny pojedou do Kunovic, ale ta nejvýznamnější je pořád ještě ve hře. Košili pod sakem mám přilepenou na tělo, ostatní jsou na tom podobně. Ohlízím se za sebe, do posledního vyhlášení chybí vteřiny. Monika Kölbllová má hlavu v dlaních. Další devátáčka Kristýna Martinková si zarývá prsty do tváří, Bětko Vardanová jako by zkameněla. „Chytněme se za ramena,“ navrhuje paní učitelky Procházková a Viceníková a vzápětí všichni z Kunovic opakují gesto hokejistů z Nagana. „Vítej, zlatý hattricku!“ vybavují se mi další hokejové vzpomínky. Ale jen v duchu. Nahlas raději neříkám nic. „Dvacátým Zlatým Amosem se stává Rů...“ Slyšíme jen první slabiku, další zanikají v nepopsatelném řevu. Skáčeme snad až nad úroveň našich sedaček a neartikulovaně řveme. Ohlízím se na ten skákající dav. Objímáme se a někteří zatlačují slzičky. Nestydíme se za ně. „Je to jeden z nejvíce emotivních zážitků za téměř sedm let v této škole,“ říkám později kolegyním. Jsou na tom stejně.

Tak teď už rychle dolů za naší vítězkou. Stovky fotografií, rozhovory, hodinová beseda v živém rozhlasovém vysílání. Růženka to zvládá skvěle. Do autobusu posílá jeden ze tří vítězných dortů, o další se dělí se zbývajících finalisty a porotou. Před šestou odjíždíme do Kunovic. Do školy U Pálenice. Do školy, kde učí Zlatý Amos 2013!

A mimo reportáž. Pokud si chcete udělat ještě lepší představu, jak to v Praze vypadalo, podívejte se na záznam z finále - <http://www.rozhlas.cz/praha/radiozpravy/zprava/1187432>

Úplně na závěr: Růženka Hlušková to zvládla noblesně. A my jsme přesvědčeni, že v naší škole je spousta dalších podobných pedagogických osobností. Možná by si netroufly v Praze na pódium, ale ve svých hodinách rozdávají nadšení stejně jako ona.